

Rosszfiúból lakótárs

Vida Laura
2023

Rosszfiúból lakótárs

Lakótársak sorozat I.

Vida Laura

Copyright © Vida Laura 2023

Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

**A magyar könyv is
magyar termék**
mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. író és HELMA kiadó

Az elektronikus könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36 (30)499-34-77

E-mail cím: info@helma.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint
Kiadás dátuma 2023.

ISBN 978-615-6559-65-4

A borítót készítette Vida Laura

A szerzőről és a kötetről további információk elérhetők az alábbi
internetes felületeken:

A HELMA kiadó hivatalos Weboldala: www.helma.hu

HELMA Youtube csatorna:

<https://www.youtube.com/@HelmaKonyvek>

HELMA Instagram:

<https://instagram.com/helmakonyvek?igshid=YmMyMTA2M2Y=>

HELMA Tik-tok csatorna:

https://www.tiktok.com/@helma_konyvek

HELMA facebook oldal:

<https://www.facebook.com/HelmaKonyvek>

Helma Vendéghang podcast elérhetőségei:

Anchor.fm, Spotify, Google Podcast, Apple iTunes

RSS:

<https://anchor.fm/s/976b6eac/podcast/rss>

Tartalom

1. fejezet.....	6
2. fejezet.....	11
3. fejezet.....	22
4. fejezet.....	26
5. fejezet.....	30
6. fejezet.....	38
7. fejezet.....	43
8. fejezet.....	49
9. fejezet.....	55
10. fejezet.....	59
11. fejezet.....	69
12. fejezet.....	78
13. fejezet.....	86
14. fejezet.....	92
15. fejezet.....	98
16. fejezet.....	109
17. fejezet.....	113
18. fejezet.....	117
19. fejezet.....	123
20. fejezet.....	130
21. fejezet.....	136
22. fejezet.....	141
23. fejezet.....	145
24. fejezet.....	151
25. fejezet.....	155
26. fejezet.....	157
27. fejezet.....	162
28. fejezet.....	166
Ajánló	168
A szerző bemutatkozása	169

1. fejezet

Már megint reggel 7 óra. Szól hangosan az ébresztő ezt jelezve. Legalább holnap már a szüleim hazajönnek, és nem kell egyedül lennem egész nap. Gyorsan elmentem fogat mosni a fürdőbe. Külön mosdó tartozik a szobámhoz. Ezzel próbálták a szüleim lefizetni, ha már szinte mindig üzleti úton vannak. Nagy ház, nagy szobákkal és benne külön fürdőhelyiségekkel. Bár nem tudják, hogy felőlem egyszobás lakásban is élhetnénk, ha cserében gyakrabban láthatnám őket, vagy beszélhetnék velük. Élvezem, hogy a magam ura vagyok, bármit megtehetek szülői szigor nélkül, de néha irigylem a barátaimat, akiknek a családja jelen van az életükben.

Megszoktam, hogy egyedül élem mindennapjaimat. Meg kellett tanulnom saját magamról gondoskodni. Bár ez annyit takar, hogy eljutok az iskolába és haza. Pénzügyileg mindent a szüleim állnak. Főzni és takarítani se kell, arra is külön embert vettek fel. Amiért nagyon hálás voltam, mert így nem magányosan kellett töltenem a napjaimat tanítás után.

- Csak nem Lia Hammingway késett? - szólt valaki a hátam mögül, amikor gyors léptekkel végre az iskola épületéhez értem. Igaza volt. Tényleg nem időben érkeztem. De én már annak örültem, hogy második órára beérek.

Hátrafordultam és Dean Lockwooddal találtam szemben magam. Dean Lockwoodot valami érthetetlen módon mindenki imádta. A tökéletes mosolyát, a karizmatikus megjelenését, a kéklő szemeit és a rosszfiús imázsát. Pusztán határozott jelenlétével elérte, hogy csak rá figyeljenek. Ezért csodáltam, de mellette idegesített a nagyképűsége. Tudta, hogy a legtöbben utána fordulnak és ezt aljasan ki is használta.

- Te mondod? Te? Aki mindig késik. - válaszoltam.

- Igen. Csak nekem jól áll. Te meg olyan elveszettnek tűnsz. Meg fáradtnak, mintha futottál volna.

- Talán mert futottam?

És itt volt elegendő belőle. *Mondtam már, hogy idegesítő? Mert nagyon az.*

Hátat fordítottam neki és mentem be az iskolába, mert így is már késésben voltam.

Mire megérkeztem már ott állt a tanár és éppen beleélve magát magyarázott valamiről. Csak mondta, hogy üljek le, és folytatta tovább.

A következő órám osztályfőnöki volt és ott legalább együtt voltunk a legjobb barátaimmal. Általában majdnem minden órát külön töltöttünk. Leültem Kate mellé. Éppen mesélt valamit Miának, amikor odaértem.

Kate a legjobb barátnóm volt, mióta gimibe kerültem. Pár nappal később kezdtem, és annyira elveszettnek éreztem magam, ahogy Kate Bloom is.

Mindketten lemaradtunk a későket körbevezető csoporttól, és elvesztünk a termék közt. Együtt végül valahogy sikerült rájuk találnunk, és onnan kezdődött az azóta is elválaszthatatlan kapcsolatunk. Mia csak egy évre rá érkezett az osztályunkba. Pont beteget jelentett Kate, ezért a mellettem lévő hely üres volt. Mellém ültette Miát Mr. Hale, az osztályfőnökünk. Féltem, hogy Kate majd mit szól, hogy elfoglalták a helyét, de végül valahogy mindhárman nagyon jó barátok lettünk.

- Oh, szia, Lia. - köszönt Kate. - Hallottad, hogy megyünk valami kirándulásra a 12.-sekkel? Elvileg most fogja majd mondani a részleteket Mr. Hale. – avatott be lelkesen a fejleményekbe.

- Ja, igen, mondta Jason. - válaszoltam.

- Na, megint jóban vagytok Jason McKibbennel? - nézett rám mindentudó tekintettel Mia.

Tudtam, hogy arra gondol, hogy valami kialakulhat köztünk Jason-nel. De nem. Mert Kate-nek tetszett és nem akartam így összejönni vele. Persze Kate nem vallotta be, hogy tetszik neki Jason de attól még tudtuk. Amikor bejött a terembe, Kate mindig furcsán mosolygott és ráfigyelt egész végig, amikor beszélt. Amikor leült mellé az ebédlőbe, elpirult. Valamiért ezt nem akarta nekünk elmondani. Inkább titokban tartotta.

- Nem. Csak tegnap hazavitt sulit után. Akkor mondta.

- Hello osztály. - jött be Mr. Hale a terembe. - Szóval van egy fontos bejelenteni valóm. Nemsokára lesz egy kirándulás, amire nem csak az osztály megy, hanem a 12.-sek is. Később megtudjuk, hogy melyik osztállyal megyünk a végzősök közül. Szeretném, ha nem lenne veletek probléma. Ez egy próba lesz, az igazgató találta ki, hogy kicsit jobban összeszokjanak az évfolyamok. – hadarta el a részleteket, mint egy betanult szöveget. Szinte levegőt sem vett közben.

- És ez kötelező? - kérdezte Adam, az egyik osztálytársunk.

- Nem mondom, hogy az. De azért örülnék, ha mindenki eljönne – hagyta ennyiben Mr. Hale, majd elkezdte az órát.

.....

Hazaérve az első dolog, amit észrevettem, az a feljárónkon álló autó volt. A szüleim kocsija, ami azt jelentette, hogy hamarabb megérkeztek.

- Hello – léptem be örömmel a házba.

- Szia, Lia - köszönt vissza anya. - Hazajöttünk egy nappal korábban, mert véget ért a meeting és sajnos hamarabb kell visszamennünk. Úgyhogy

kihasználtuk és eljöttünk előbb. – közölte minél hamarabb a tényeket, hátha könnyebben feldolgozom a jó hír kíséretében.

- És mit jelent az a hamarabb? - kérdeztem félve, miközben odamentem megölelni.

- Hát... azt, hogy egy hét múlva indulunk.

- Egy hét? – csodálkoztam. Nem számítottam ilyen rövid időre. - De miért ilyen hamar?

- Ezt majd megbeszéljük vacsoránál és jönnek vendégek, akkor majd el kell mondanunk valamit, de szeretném, ha nem akadnál ki – ködösített anya. Nyugodt hangon beszélt, de inkább csak stresszes lettem attól, amit mondott.

- Kik jönnek?

- Lockwood-ék.

Lockwood-ék? Komolyan? Olyan sok ember közül pont Deannek kell együtt vacsoráznia velünk. Mi lehet, amit nem mondhat most el anya, csak este, és mi köze lehet ehhez Lockwood-éknak?

Nem firtattam tovább, mert sejtettem, hogy úgyse fogok többet megtudni. Inkább felmentem a szobámba és átöltöztem. Úgy döntöttem, elmegyek futni. Az mindig megnyugtató, és segített kitisztítani a fejemet. Olyankor nem stresszeltem, nem gondolkodtam, csak élveztem a friss levegőt, az arcomba fújó a szelet és a szabadságot. A házunk mögött volt egy erdő, ami pont alkalmasnak ígérkezett erre a célra.

.....

- Oh, hello. – köszöntem, amikor visszaértem izzadtan és kifáradtan. Meglepett a plusz három ember jelenléte. Ott ültek az asztalnál öten. Anya, apa, Dean, az anyja, Emily és az apja, Charles.

- Hát te hol voltál? - kérdezte apa. Nem tűnt idegesnek, inkább csak érdeklődőnek.

Mindannyian engem figyeltek, és hirtelen meg se tudtam szólalni. Deannel összeakadt egy pillanatra a tekintetem, de gyorsan elkaptam, mielőtt szélesebbre vált volna a vigyora.

- Futottam. Nem tudtam, hogy ennyire elment az idő. Felmegyek a szobámba és átöltözöm, utána lejövök, jó?

- Oké, csak siess - mondta anya.

Felmentem, lezuhanyoztam és gyorsan felkaptam magamra egy farmert és egy ujjatlant. Elégé kínos volt ott állni az egész Lockwood család előtt

sportmelltartóban és cicagatyában. Mégse ez zavart a legjobban. Izgultam, hogy mi lehet az a valami, amihez Deannek is köze van. Leérve elfoglaltam az egyetlen szabad helyet az asztalnál Dean mellett. Na, persze. Megpróbáltam végig ignorálni, de éreztem, hogy figyel.

- Szóval Lia - kezdte apa komolyan miközben anya krumplit szedett a tányéromra. - Most, hogy már te is itt vagy, el tudjuk mondani, hogy Charles-ék is elmennek üzleti útra. És nem csak egy hétre vagy egy hónapra, hanem fél évre.

- Fél évre? Komolyan? És ezt nekem nem tudtátok volna elmondani? - kérdezte Dean meglepetten.

Végre elvette a tekintetét rólam. Idegesnek tűnt, ami meg engem lepett meg. Nem gondoltam, hogy zavarja, ha nem látja a szüleit fél évig.

- Hát most mondjuk, Dean - válaszolt neki az anyja nyugodt hangon. - Ha nem szólnál közbe.

Dean vett egy nagy levegőt, de nem firtatta tovább. Látszott, hogy még valamit hozzátenne, de inkább nem kezdett bele a veszekedésbe.

- Szóval - folytatta apa magára vonva a figyelmet. - Mivel ők holnap indulnak, és egy hét múlva mi is elmegyünk. Most nem csak egy hétig leszünk ott, hanem négy hónapig, ezért arra gondoltunk, hogy addig Dean, te ide költöznél, és nem lennétek mindketten egyedül.

Ahhoz képest, hogy mennyire abszurd volt az ötletük, nagyon egyszerűen közölte. Mintha csak azt mondaná, hogy kell venni tejet a boltban. Képtelenségnek tűnt, hogy hagyják, hogy a 17 éves lányuk mellé beköltözzön egy 18 éves fiú, sőt még magukra is hagyják őket. Nem gondoltam, hogy komolyan mondják. Már régóta ismerték egymást a szüleink, de nem hittem, hogy ennyire meg is bíznak bennük, főleg Deanben.

- Elmentek négy hónapra? Úgy, hogy ma jöttetek haza két hét után, és csak egy hétig leszték itthon? - kérdeztem kiakadva.

Nem is azt tettem szóvá, hogy Dean ideköltözik. Jobban aggasztott, hogy megint elutaznak. Sőt az még jobban, hogy most hosszabb időre, mint eddig bármikor.

- Sajnálom Lia, de muszáj. Nem maradhatunk itthon, mert akkor kirúgnak – ivott bele a vacsora mellé szánt borába apa.

- Reggel el tud vinni a suliba Dean és haza is hozna, ha szeretnéd. – tette hozzá Charles.

- Most azt mondjátok, költözzem ide? Holnap? - kérdezte Dean. - És lakjam itt fél évig. Úgy, hogy erről most hallok először. Legalább szóljatok volna egy héttel

előbb. Nem egy nappal.

- Mi is ma beszéltük meg, hogy így legyen. - szólalt meg anyja először ma este.

- Na, jó, én felmentem a szobámba – jelentettem ki. Fel is keltem, és nem foglalkoztam azzal, hogy nem erre neveltek, és mennyire udvariatlan vagyok Lockwoodékkal szemben.

- Meg nem is ettél semmit - szólt utánam anyja.

- Elment az étvágyam.

- Várj - kiabált apa is utánam. – Szeretném, ha körbevezetnéd Dean-t a házban. Mert holnap már ideköltözik. És mutasd meg neki légyszíves a szobáját is. A vendégszobát.

- Persze. Azonnal. - mondtam gúnyosan.

Némán elindultam és vártam, hogy Dean kövessen. Jött is. Biztos szívesen hagyta a szüleinket az asztalnál. Most az egyszer úgy éreztem, hogy ugyanarra gondolunk. Nem tettem semmi megjegyzést, miközben végigvezettem a földszinten, aztán felértünk az emeletre. Dean már nem bírta a csendet.

- Én sem örülök neki, mint ahogy te sem, hogy ma szóltak. De azért annak igen, hogy nem leszek egyedül fél évig. És annak talán jobban, hogy 4 hónapig veled lakhatok kettesben - mosolygott rám úgy, ahogy általában mindig szokott, ha be akár cserkészni egy lányt.

Ebben a pillanatban el is vesztettem felé érzett eddigi empátiámat. Részben igaza volt. De ha választhatnék, akkor nem vele laknék egy helyen. Hanem, lényegében bárki mással.

- Itt a szobád - nyitottam be a vendégszobába figyelmen kívül hagyva az előbbi megszólalását.

- Nem válaszolsz semmit. Ez a taktikád?

- Nézd. Ameddig cipelsz suliba, haza is hozol, és nem kell rohannom reggel, addig nem mondok semmit. Csak élvezem az egyetlen jó dolgot abban, hogy itt laksz.

- Az egyetlen jó dolgot mi? Két nap múlva már nem ezt fogod mondani.

- Két nap? Tényleg? Nálam fél év is kevés lenne.

- Hát akkor fogadjunk? - hajolt közel hozzám Dean.

- Nem szeretem a fogadásokat. - tértem ki előle. Mentem a szobám felé, de azért még hátraszóltam. – Remélem, már letalálsz. Holnaptól már úgyszólván itt

laksz.

De persze ő nem lement, hanem jött utánam. Követett egészen a hálóig.

- Jó, mit akarsz? – fordultam meg.

- Még nem vezettél teljesen körbe. Látni akartam a szobádat is - mondta Dean.

- Hát most láttad, szóval mehatsz - löktem meg kifelé, bár még csak meg se ingott tőle.

- Mi van lent? Amikor jöttünk fel a lépcsőn ott lefelé is volt út.

- Konditerem. Gyere, megmutatom - kezdtem el húzni kifelé. Már csak az hiányzott, hogy az elől hagyott melltartóimat meglássa a széken.

2. fejezet

Elindultam lefelé, Deannel a nyomomban. Amikor leértünk a földszintre a nappaliból nevetés hallatszódott ki. Legalább ők jól érzik magukat. Nekem meg Deant kell kíséretnem mindenhova.

Lent egy hatalmas üres terem lett berendezve kondinak. Volt pár bokszzsák, körbe különböző gépek, amikkel mindenféle izmot meg lehetett mozgatni, tükör a terem másik oldalán, középen meg rudak és tárcsák a súlyzókhöz. Pár éve még én találtam ki a konditerem ötletét. Azt hittem, hogy minden nap itt leszek a szabadidőmben. Végül nem így lett. Eleinte még sokszor lejöttem. Viszont pár hónapja már nem is jártam erre. Inkább futni járok.

- Itt szoktál edzeni? - kérdezte Dean. – Holnaptól együtt is edzhetnénk.

- De csak edzhetnénk – emeltem ki a feltételes mód jelét. - Na, én felmentem.

- Várj, Lia - most először szólított a rendes nevemen. - Ha szeretnéd, hogy ne költözzem ide, akkor megoldhatjuk, hogy azt mondjuk, itt lakom, de valójában mégsem.

Láttam rajta, hogy ezt tényleg komolyan gondolja. Először nézett úgy rám, hogy nem egy beszéláson törte a fejét. Elgondolkodtam az ötletén, de úgy éreztem, hogy megbántanám vele, ha nemet mondanék.

- Nem. Nyugodtan gyere ide. Legalább egyikünk sem lesz egyedül.

Talán tényleg jobb lesz így.

- Oké. Örülök neki. - mosolygott. Már megint az a mosoly. – Na, most már mehetünk.

.....

- Lia. Kelj fel! – ébresztett anya másnap reggel.

Nagyon szeretem, ha reggel az ő hangját hallom és nem az ébresztőmre kell kelnem. Sajnos ez megint csak rövid időre lesz így. Aztán megint itt leszek, egyedül. Vagyis Deannel. Kicsit félek, hogy mi lesz, amikor ideköltözik. Bizonyára bulikat akar majd tartani, vagy ha azokat nem is, akkor hívja a haverjait. Amivel normál keretek között nincs bajom.

- Jó reggelt! - köszöntem, amikor leértem.

- Jó reggelt! Csináltam neked szendvicset. – tolt elém egy zacskót apa. - Ja, és siess, mert Dean mindjárt itt van.

- Dean? Miért jön ide Dean? – húztam fel kérdőn a szemöldököm.

- Elvisz a suliba. Mondta tegnap. – nyújtott felém egy bögre kávé. Elvihető termoszba töltötte, hogy útközben meg tudjam inni. Amikor itthon tartózkodtak teljes mértékben kiszolgáltak. Mintha az elmaradt időt akarnák ezzel bepótolni.

- De még nem is lakik itt.

- Inkább menj gyorsan öltözni, mert mindjárt itt lesz. - szólt közbe anya.

Gyorsan felmentem anyám szavaira. Éppen sminkeltem, amikor meghallottam, hogy valaki dudál. Kinéztem az ablakon és Dean piros autója állt ott. Az egyetlen ember, akiből kinézem, hogy ilyen korán a ház előtt dudál. Nagyot sóhajtva végeztem el az utolsó simításokat, majd elköszöntem a szüleimtől, és jókívánságok kíséretében kifelé vettem az irányt.

- Azt hittem már nem is jössz - szólalt meg Dean, amikor beültem mellé.

- Neked is szia - *sosem szokott köszönni vagy mi van?* - Amúgy meg mintha zavarna, hogy késel egy kicsit.

- Az nem zavar. Csak az, hogy várakoznom kellett. – tolatott le a feljáróról, majd egyesbe rakta a váltót.

- Hát nem volt muszáj értem jönnöd. Amúgy is csak most reggel tudtam meg, hogy jössz értem.

- Mert tegnap olyan gyorsan elrohantál. Meg se vártad, hogy elköszönjünk.

- Tanulnom kellett - kamuztam.

Csak egyedül akartam már lenni a gondolataimmal, és mindenekelőtt összepakolni a szobámban, hátha Dean megint hivatlanul beténfereg. Meg

amúgy is már elköszöntek egyszer. Tehetek én róla, hogy nekik százszor kell köszönetniük.

- Aha, persze. És én ezt miért nem hiszem el? - persze, hogy nem hitt nekem. Nem nagyon tudok jó hazugságokat kitalálni.

- Hát pedig így van. És ma írunk is matekból, szóval arra kellett tanulnom.

Már meg is érkeztünk. Észre se vettem, úgy elbeszélgettük az időt. Dean odahajolt hozzám már megint nagyon közel. Csak pár centi volt az orrunk között.

- Akkor remélem ötös lesz a dogád. - miközben beszélt, hátra nyúlt az ülés mögé és elvette a táskáját, de közben egész végig a szemembe nézett. Éreztem, ahogy kifújta a levegőt. Valamiért gyorsabb tempóban kezdett el verni a szívem. Gyorsan kiszálltam az autóból, de Dean utánam szólt.

- Suli után hazaviszlek. Ja, és jön pár haverom, akik segítenek átköltözni hozzátok, ha nem zavar?

- Nem. Jöjjenek csak. - válaszoltam. Örültem, hogy így majd nem engem akar befogni., hogy segítek neki - A szüleid már elmentek?

- Igen. - mintha szomorúságot láttam volna a szemében. De csak egy pillanatra, ameddig nem szólalt meg mellőlem valaki.

- Csá. Na, mi az Dean, már suliba is együtt jöttök? - kérdezte Jake. *Azt hiszem így hívják.*

- Igen. És mostantól mindig én fogom hozni, szóval szokj hozzá, Jake. - válaszolt neki Dean egy sunyi mosoly kíséretében.

Akkor jól tudtam, hogy Jake a neve. Gyakran szoktam látni őt a folyosón. Barna haj, barna szem. Mondanám, hogy átlagos a kinézete, de valahogy ez Dean egy barátjára sem jellemző. Mindegyikükben van valami, amitől ha meglátod őket a folyosón, félreállsz. Lehet ez csak a lacrosse-szal járó tekintély vagy a határozott megjelenésük sugallja.

- Na, jó, én mentem... - kezdtem a mondatot, és folytattam volna, de Dean közbevágtott:

- Fél háromkor végzek a lacrosse-szal.

- Fél három? Akkor inkább megyek haza gyalog. Mert nem fogok egy órán át várni rád.

- De délután esni fog. - akadékoskodott. Az égre felnézve nem láttam rá sok esélyt.

- Hát akkor majd beszélek valakivel, hogy vigyen haza.

- És kivel?

- Nem tudom. Talán Jasonnel. – vontam vállat. Már cipelt párszor, amikor a parkolóban meglátott lézengeni. Ha megkérem rá, biztos újból megtenné, hiszen arra lakik.

- McKibbennel? Pont vele akarsz hazamenni? - csodálkozott.

- Miért? Mi van Jasonnel?

- Hát tudod Jason híres arról, hogy úgy kezdi a lányok megszerzését, hogy a kocsiában haza cipeli őket - szólt közbe Jake elmagyarázva a pletykákat, amiket már én is hallottam párszor. - Persze sokszor eltéved, és nem a lányok házába viszi őket, hanem inkább a sajátjába.

- Pedig már elvitt párszor. És mégis otthon lyukadtunk ki. Elsőre. Mindegy.

Eddig bírtam. Inkább elsétáltam. Nincs kedvem pont őket hallgatni, hogy milyen csajozós Jason. Valahogy álszentnek hangzik tőlük. Ha nem lennének ugyanolyanok, még el is gondolkodnék azon, amit mondanak.

Beértem és Kate mindent tudó módján köszöntött a megszokott szia helyett.

- Jól hallottam, hogy Dean hozott ma suliba? – kérdezte és mellé egy széles vigyor is társult.

- Igen, de honnan tudod? – ültem le mellé a táskámat meg az asztalra raktam.

- Mia mondta nekem, Miának meg Jenna, Jenna meg Lucy-től hallotta, és Lucy meg..

- Jó, oké értem. - vágtam közbe. - Azért hozott, mert mától már nálunk fog lakni. A szülei elmennek fél évre és ugye az enyéme is. Ezért az a csodás ötlet pattant ki a fejükből, hogy ketten biztosan jobban meglennénk, mint külön-külön egymagunkban.

Nagyon gyorsan terjedhet a hír, mivel kb. 5 perce értem be a suliba és Kate már hallotta egy csomó mindenkitől. Attól féltem, hogy majd elkezdenek pletykákat terjeszteni, és az igazság majd valahol elvész közben.

- Ketten fogtok együtt lakni? Csak ketten?

- Aha – vontam vállat, mintha ez annyira természetes lenne, közben még magamban sem sikerült helyre raknom a dolgokat. – Meg valószínűleg a takarító és a szakács is néha benéz.

- Ugye mehetek majd hozzátok? - pörgött fel hirtelen Kate.

- Amúgy is ott vagy nálunk egy csomószor. - mosolyogtam.
- Az igaz - értett egyet Kate. - És Dean haza is visz?
- Aha, vinne. Csak edzése van, és egy órát kellene várnom rá.
- Miért nem mész be az edzésére? – pakolta elő az órára szükséges könyveket és füzeteket.
- Mondta, hogy menjek. De nagyon nincs kedvem ott ülni és nézni, ahogy futkosnak egy ütővel a kezükben.
- Én szívesen elmegyek veled, ha szeretnéd. Úgyis már két hete szakítottam Charles-szal. Szóval kéne már egy új pasit keresnem.
- Oké, akkor menjünk el. Legalább akkor megírom a beadandókat.

Láttam Kate mennyire bezsongott. Nem keserítettem volna el egy nimmel.

.....

Az órák után elmentünk és leültünk Kate-tel a lelátóra. Nem találkoztam a szünetekben Deannel, ezért nem mondtam neki, hogy eljövök az edzésére. Nem is tudtam, hogy kezeljem. Hiszen eddig csak szimplán elsétáltunk egymás mellett szó nélkül, de most már gyakorlatilag lakótársak vagyunk.

Bejöttek a pályára, de nem is figyeltem rájuk, inkább elkezdtem csinálni az egyik beadandót. Esszét kellett írnom a forradalom és szabadságharcról.

Túlságosan hamar végeztem vele. Szóval elkezdtem nézni az edzésüket, mert egy másik megírásába értelmetlen lett volna belekezdeni.

- Láttad, hogy Dean folyamatosan kinézeget rád? - kérdezte tőlem Kate.
- Nem tűnt fel. A többieket néztem. – Hazugság. Valójában igenis észrevettem, csak nem foglalkoztam vele.
- Láttad a hetest? Nate-nek hívják, nem? – váltott hamar témát Kate.
- Azt hiszem. Nate Hastings?
- Aha. Szerintem megtaláltam a következő pasimat. – figyelte az említettet. Barna göndör haj és barna szem. Kidolgozott, izmos, szálkás test, amit a ruha most teljesen takart. Meglepően magas és karizmatikus megjelenés. Tipikusan Kate eseteihez tartozott.
- Nate-tel akarsz összejönni? Nem ő szokott mindig bulikat tartani? – kérdeztem. Ennyit tudtam róla azon kívül, hogy több lánnyal kavar, mint

Dean.

- De. Minden meccs után. Valamikor elmehetnénk rá.

- Ja, elmehetnénk – feleltem tettetett érdeklődéssel. Jól hangzott maga a buli, de Nate nem a legkulturáltabbakat tartotta. Igyekezett, de megvolt a maga hírneve. Amit személy szerint nem ítélt el, de sosem mentem egyre sem, hiába hívtak.

Amikor vége lett az edzésnek, Dean odajött hozzánk a lelátóra.

- Gyorsan átöltözöm, aztán mehetünk. – kacsintott, aztán kiment a pályáról. Még válaszolni se volt időm. Vagy megkérdezni, hogy hol várjam meg.

Elindultunk Kate-tel, mert őt Steven, az öccse vitte haza. Felajánlotta Steven, hogy engem is elfuvaroz, de Kate egy sunyi mosolyt villantott felém és lebeszélte őt. Felcsapott kerítőnek. Ezért hát ott maradtam egyedül. Az öltözők előtt vártam, mert jobb ötletem nem volt. Itt biztos észrevesz. Nagyon hosszú ideje bent volt már. Azt mondják, hogy a lányok öltöznek lassan, pedig én ennél ezerszer gyorsabb vagyok. Végre kijött valaki, azt hittem, hogy Dean az. De nem. Wade volt. Az egyik csapattag.

- Oh, szia! - szólt hozzám. - Lia ugye?

- Attól függ, ki kérdezi. – Nem tudtam hova tenni őt. Ismertem, de a nevén kívül mást nem tudtam. Általában csendes volt, ezért meglepett a közvetlensége.

- Wade vagyok. - jött egyre közelebb hozzám, miközben mosolya egyre jobban nőtt. - De gondolom ezt már tudtad. Hiszen ott ültél az edzésen.

- Aha. Csak nem miattad. - mentem egyre hátrébb.

Wade csak egyre közelebb és közelebb jött hozzám. Addig, ameddig el nem értem a falat. Próbáltam kitérni jobbra, de odatette a kezét. Balra is próbáltam, de arra se tudtam menekülni. Próbáltam kibújni a keze alatt, de mozdulni se bírtam, annyira közel volt már.

- Mit akarsz? – húztam ki magam, hátha attól határozottabb leszek.

- Nem akarsz velem is játszózni úgy, mint Dean-nel? – kérdezte, és nem hátrált meg. Sőt még közelebb jött hozzám, pedig azt hittem ez fizikailag már nem lehetséges.

- Játszóznai? Ezt mégis ki mondta? - úgy megrúgtam volna, és elfutottam volna, ha tudtam volna mozdulni. De nem tudtam. Ennyire tehetetlen még soha életemben nem voltam.

- Nem az a lényeg ki mondta. - próbált megcsókolni, de elfordítottam a

fejemet. Nem értettem, mi történik. A torkomban dobogott a szívem, és egyre jobban kezdtem félni.

- Engedj el! - mondtam neki. Nem nagyon érdekelte.

- Jajj, ne ellenkezz, már! Tudom, hogy te is akarod.

Megfogta az államot alulról, és odafordította maga felé. Rám támadt az ajkaival. Próbáltam eltolni vagy bármit csinálni, de megmozdulni se tudtam. Aztán hirtelen eltűnt előlem. Mire észbe kaptam, már a földön feküdt vérző arccal.

Dean fogta meg a kezemet és rángatott el onnan. Elvezetett a kocsijához és kinyitotta nekem az ajtót. Meg se tudtam szólalni. A gondolataim is kavarogtak. Egyre csak azon járt az eszem, hogy mi történt az elmúlt pár percben. Dean megmentett. Nem tudom, mit tervezett Wade, főleg fényes nappal, de Dean, mint megmentő megjelent. És nem csak elküldte, hanem be is húzott a csapattársának miattam. Kiszökött egy könnycsepp a szememből, amit gyorsan letöröltem, hogy ne vegye észre. Valamit mégis láthatott, mert megtörte a csendet.

- Jól vagy?

- Már amennyire jól lehet lenni egy ilyen után – válaszoltam minden erőmet összeszedve. Ne tűnjön úgy, mintha nagyon megviselt volna.

Ennyi volt a beszélgetésünk. Ő nem kérdezett, én meg nem mondtam semmit. Az egész utat csendben tettük meg. Otthon kidobott, majd ment tovább, hogy összepakolja a cuccait és át hozza hozzánk. El sem hiszem, hogy már ma este itt alszik. Remélem, nem horkol vagy valami, mert egy szinten leszünk, és azt biztosan hallanám.

Bementem a szobámba és elmentem lefürdeni, hogy lemossam magamról Wade érintését. Vettem egy jó meleg habfürdőt. Olyan sokáig tusoltam, mint eddig még életemben soha. Egyedül voltam. Utat engedhettem a könnyeimnek, amik halk csobbanással érkeztek a kád vizébe. Futásra volt szükségem. Kiszálltam, a tükörben megbizonyosodtam róla, hogy nincs nyoma annak, hogy sírtam. Magamra tekertem egy törölközőt, és amikor kiléptem a fürdőből, ott állt Jake, és a képeimet nézegette a szobám falán.

- Te meg mit keresel itt? - kérdeztem tőle.

- Ja, bocsi. - nézett végig rajtam. - Csak hoztuk Dean cuccait és érdekelt, hogy mi lehet ebben a szobában.

- Hát most már tudod, szóval kimehetsz – utasítottam nyersen, mert jelenleg semmi kedvem nem volt hozzá, vagy bárkihez a lacrosse csapatból. Jake nem mozdult. Csak állt, és nézett. Mintha mondani akarna valamit.

- Szeretnék felöltözni. - emlékeztettem.
- Jó, csak nyugodtan – foglalt helyet a székbén. – Mintha itt se lennék.
- Jake. Menj ki! Most. - néztem rá már idegesen.
- Jó, na, bocsi. Megyek már – pattant fel, és kisietett.

Amikor leértem apa meg anya már pakolták be a házba Dean cuccait.

- Lia. Várj egy kicsit - szólt utánam apa, és intett, hogy menjek be vele a konyhába, mert szeretne velem beszélni.

- Igen? - kérdeztem, amikor beértünk a konyhába.

- Hallottam mi történt ma veled a suliban. - kezdte apa szomorúan. - És szeretném, ha ezt a jövőben meg tudnánk akadályozni. Nagyon féltetek, és látom, hogy nem vagy most valami jól.

- Apa, te most miről beszélsz? - kérdeztem tőle. Az nem lehet, hogy tudja, hogy mit csinált ma Wade Dean edzése után. Persze, ha el nem mondta Dean. Ezt nem nézem ki belőle.

- Hát arról a gyerekről, aki zaklatott ma. Vagy rosszul tudom? – Vagyis mégis elárulta.

- Ezt Dean mondta el?

- Nem. – vágta rá rögtön. Egyértelműen hazudott.

- Akkor ki? - kérdeztem.

- Az nem fontos. Csak meg szeretnék védeni ettől. De nem tudlak, mert nem leszek itthon. És Dean se lehet mindig melletted.

- Meg tudom magam védeni – akadékoskodtam. Ma nem ment. De ha felkészülten ér, akkor sikerülhet.

- Ma sem tudtad. De mostantól már meg fogod. Lent van az edzőterem. Szeretném, ha ott tanulnál védekezni. Dean tanít majd.

- Dean? Nem hiszem, hogy a lacrosse miatt sok ideje lenne erre. – feleltem hitetlenkedve.

- Jövő héten vége a szezonnak. Beszéltem vele, és szívesen csinálná. – próbált meggyőzni apám.

- Oh persze, hogy szívesen csinálná, mert úgy érzi, hogy tartozik neked. - Már nagyon elegendem van abból, hogy mindenki azt hiszi, hogy meg kell engem

védeni.

- Mi? Miért tartoznia nekem bármivel?- kezdett apa is ideges lenni. Eddig aggódott, de most már csak kiakadt a lánya makacssága miatt.

- Mert nálunk fog lakni, mi mossuk majd a ruháit, a mi házukba fogja élni a mindennapjait. Próbálhat neked is megfelelni nem csak a saját apjának, ezért vállalja el. Nem azért, mert ezt akarja csinálni. – tálaltam ki a véleményem. Nem kérdezett senki minket, mégis nekünk kellett a döntésükkel együtt élni. Ha igazán jó szülők lennének, megtették volna.

- Nem hiszem, hogy erről lenne szó. Régebb óta ismerem, mint hinnéd. Egy idegent nem engednék be a házamba.

- Jó. Tök mindegy – kerültem el a veszekedést. Legjobb módszer, ha egyetértesz.

- Jövő héten kezdi - szólt utánam apa, amikor kifelé mentem a konyhából. Egy sóhajjal nyugtáztam, majd a fiúk segítségére siettem. De már senki sem volt kint és a kocsi is eltűnt, amivel Dean cuccait hozták.

Nem volt kedvem már a futáshoz, ezért hátra mentem a ház mögé. Van ott egy pad még az erdő előtt, és mindig oda szoktam menni, ha kicsit ki akarok kapcsolódni. Csak leülök és élvezem, hogy a természet vesz körül. Jelenleg viszont valakik már álltak a padom mellett. Közelebb mentem és láttam, hogy Dean az. Éppen veszekedett valami csajjal. Nem akartam őket zavarni, ezért indultam volna vissza, de még mielőtt visszafordultam volna Dean észrevett, és odahívott. Miközben sétáltam feléjük a leányzó, aki ott beszélgetett Dean-nel, úgy nézett, hogy ha szemmel ölni lehetne, akkor én már rég halott lennék. Konkrétan éreztem a szikrákat, amiket lövellt felém. Amikor odaértem, Dean szólalt meg.

- Szóval Ashley, ő a barátnőm, Lia Hammingway.

Tévedtem, amikor az előbb azt mondtam, hogy gyilkos tekintettel nézett. Mert a jelenlegi tekintetétől már kifejezetten félni kezdtem.

- És már két hete együtt vagyunk, szóval örülnék neki, ha többet nem jönnél ide - folytatta Dean és közben átkarolt.

Ashley lenézően végigmért és elsietett. Már amennyire lehet sietni három méter magas sarokkal.

- Ez meg mi volt? - kérdeztem Deant. Vártam a beavatásra, ha már én is részese vagyok a hazugságnak.

- Semmi - indult meg a ház felé.

- Hé, segítettem. Szóval tartozol valami magyarázattal – próbáltam követni a

nagy lépteit. Érdekelt, és vártam, hogy majd valami izgalmassal fog szolgálni, amitől csak még jobban megismerhetem, és rájöhetek, hogy van szíve.

- Nem is mondtál semmit.

- Hát épp ez az. Azt se mondtam, hogy igazából nem vagyok a barátnőd.

Éppen szóra nyitotta volna a száját, de valaki csengetett. Mivel anya meg apa elmentek vásárolni, ezért muszáj volt elindulnom ajtót nyitni. Bementem a hátsó ajtón. Oldalra pillantottam az üres placcra. Jól nézne ki egy medence itt. Pont oldalra húzható üveges ajtók vannak, szóval még olyan tengerparti ház feelingje is lehetne. Megint szólt a csengő, megzavarva a tervezgetéseimet.

- Megyek már - kiabáltam.

Nem is tudom minek, hiszen úgyse hallja. Hangszigetelt az egész ház.

- Oh, szia - köszöntem, amikor kinyitottam az ajtót.

Dylan Woods állt az ajtóban. Két éve nem láttam. Amióta történt a baleset. Szokásosan lazán zsebre tett kézzel várt. Lassan végigvezettem rajta a tekintetem. A haja levágva. Nem omlott a szeme elé, hanem rövidre volt nyírva. A szeme ugyanolyan világoskék maradt. A fájdalmat és a megbánást láttam benne. Pulcsit húzott, de mintha kicsit kigyúrta volna magát a legutóbbi találkozásunkhoz képest. Eddig se volt baj a testalkatával, hiszen bárkit bármikor meg tudott verni, de most mintha másabb lenne.

- Szia - köszönt nekem is Dylan. - Zavarlak?

- Nem. Gyere csak be. - álltam félre az ajtóból. Valójában zavart is, meg nem is. Régen láttam, nem is emlékeztem már milyen a hangja vagy, hogy néz ki pontosan. De mára elég volt a drámából, és sejtettem, hogy Dylan azt hoz magával.

- Hazugság lenne, ha most azt mondanám, hogy éppen erre jártam. Mert 2 órát utaztam, hogy idejőjtek.

- Hol voltál 2 éven keresztül? Hívtalak. Írtam is. Egyszer sem válaszoltál. - akadtam ki, amint becsukódott utána az ajtó. Nem kerteltem. Szemére hánytam a gondolataimat. Más esetben bájcsevejbe kezdtem volna, de a mai nap történései után, nem volt erőm visszafogni magam. - És most van képed így idejönni, mintha semmi se történt volna?

- Sajnálom. Meg akartalak látogatni. De nem tehettem. Távoztartási végzést kaptam.

- Mi? - én nem akartam, hogy ne találkozzunk. Pont akkor volt a legnagyobb szükségem rá. - Miről beszélsz?

- A szüleid. Aggódtak érted. Azért tették. De ne haragudj rájuk. Én még mindig itt vagyok neked, ha kellek. - Jött oda hozzám és megölelt.

Először nem karoltam át. Csak álltam, és próbáltam feldolgozni a váratlan információkat. A szüeim? Távoltartási végzés?

De végül odabújtam hozzá, mint régen. Úgy hiányzott az ölelése. Újra éreztem a biztonságot, amit mindig nyújtott. Egy darabig.

A nappali közepén álltunk ölelkezve, csendben. Ez nem az a bizonyos kínos csend volt, inkább az a most csak öllelek, és soha többet nem engedlek el csend.

- Bocs, hogy megzavarom ezt a csodás, de furcsa és unalmas pillanatot - szólalt meg Dean - De Lia, szeretném megkérdezni, hogy merre vannak a törölközők.

- Fent - bújtam ki Dylan öleléséből nagyot sóhajtva. - A szobámban, a fürdőben a polcon. Gondolom, ott már csak észreveszed.

- Csak simán beengeded a szobádba? - szólalt meg Dylan az után, hogy Dean felment az emeletre. - Nekem könyörögnöm kellett 1 hónapig.

- És honnan gondolod, hogy ő nem könyörgött annyit? - vágtam vissza.

- Azért, mert nem voltam itt, azt hiszed, nem tudok rólad mindent? - mosolygott Dylan.

- Na, jó, ez ijesztő - nevettem fel. Újból visszatértem két évvel ezelőtre, mikor még minden rendben volt. Hiányzott Dylan. Próbáltam nem gondolni rá az elmúlt időben. Elfelejtteni, miket is éltünk át. Rájönni, hogy nélküle is van élet, és ő nem kell ahhoz, hogy boldog legyek. De az elvesztése jobban megviselt, mint gondoltam. Pont akkor tűnt el, mikor velem kellett volna lennie, mikor számítottam a támogatására. Utáltam ezért ennyi időn keresztül, és valami magyarázatot kerestem, miért teszi ezt velem. Arra viszont álmomban se gondoltam volna, hogy a szüeim keze van a dologban.

Elbeszélgettünk egy darabig mindenről, pont úgy mint régen. Végül Dylannek el kellett mennie. Kapott valami hívást, de megbeszéltük, hogy valamikor újra találkozunk, és akkor tudunk majd beszélni. Azt terveztem, hogy számon kérem a szüleimet, mert arról nem tudott sokat mondani Dylan. Csak annyit, hogy egyik pillanatról a másikra már nem jöhetett a közelembe. Azt mondta, nagyon nehéz volt neki, és messzire kellett ahhoz költöznie, hogy ne kövessen el törvénybe ütköző cselekedetet.

3. fejezet

Annyira vártam már, hogy hazaérjenek a szüleim, és kikérdezhessem őket. Meglepően későn érkeztek meg. Valamiért nagyon sokáig tartott, vagy csak nekem tűnt annak. Dean nem volt a közelben, ezért köszönés helyet belevágtam a közepébe.

- Mégis miért adtatok távoltagegyeztetést Dylan ellen?

A szüleim meglepetésükben meg se tudtak szólalni. Vagy inkább ijedtségükben.

- És... miért nem szóltatok róla? – folytattam, mert csak csendben álltak.

- Lia, ezt ne most beszéljük meg. - szólt meg először apa, nehezen.

- De. Most fogjuk – Én is meglepődtem a saját határozottságomon. De hajtott a kíváncsiság és a düh. – Mert pár nap múlva megint elutaztok, és ez szerintem nem telefon téma.

- Akkor legalább üljünk le a nappaliban. – adta be a derekát anya. Apának nem tetszett az ötlet, de mégis ő indult meg először az említett helyiség felé.

- Amikor a baleset történt, úgy gondoltuk apáddal, hogy ő csak a rosszba fog belevinni – kezdett bele anya. – És a baleset is az ő hibája volt. A legjobbnak azt láttuk, ha többet nem találkoztok. De ezt tudtuk, hogy nem fogod megtenni, ha megkérünk rá. Más megoldást kellett találnunk. Az ügyvéd ajánlotta ezt a lehetőséget, mi meg félelmünkben helyesnek láttuk. Azóta már máshogy csinálnánk, de akkor ez tűnt a legmegfelelőbbnek.

- Tudtuk, hogy szólnunk kellett volna erről - folytatta apa. - De nem akartuk, hogy a felépülésed után emiatt is ideges legyél.

- Nem akartátok, hogy ideges legyek? Én nem ideges, én szomorú voltam. És akkor volt a legnagyobb szükségem Dylanre. Helyette egyedül kellett megbirkóznom, mindennel. És amúgy se ő tehet a balesetről. Ő csak az elszenvedője volt. Neki is ugyanannyi szüksége lett volna rám, mint nekem rá.

- Tudjuk, hogy ez rossz ötlet volt – bólintott anya. – De akkor féltünk, és csak meg akartunk védeni. De utána már megbántuk. Csak sehogyan se tudtuk volna már elmondani.

- Most már mindegy – csalódott voltam. Azt hittem, hogy nem akar velem találkozni Dylan, addig egész végig nem volt szabad neki. Én meg mérges voltam rá, pedig nem volt rá okom. – Elmegyek futni. Most egyedül szeretnék lenni.

Meg se vártam mit mondanak csak felmentem a szobámba, felkaptam magamra a futó ruhámat és kimentem a hátsó ajtón, hogy véletlenül se

találkozzam a szüleimmel. Most nem volt kedvem még egy beszélgetésre. Mivel már sötétedett, ezért inkább az utcán futottam, és nem az erdőben. Nehogy megtámadjanak az állatok.

.....

Már nem is tudom milyen régóta röhattam az utcákat. Megfeledkeztem az időről, ahogy szoktam. Megint nem hoztam magammal órát, se telefont. Már nagyon sötét volt. Olyan tíz óra felé járhatott. Hirtelen valaki rám dudált. Hátrafordultam, és Jason volt az. Mellém ért, lehúzta az ablakot és kiszólt.

- Mit csinálsz itt ilyen későn? Nem otthon kéne már lenned Dean mellett?

Ő ezt meg mégis honnan tudja? Nem mondtam el Jason-nek. Dean pedig nincsen jóban velem. Vagyis utálja, mert elveszi előle a lányokat. Legalábbis ezek a pletykák keringenek róluk. A valóságalapjáról nem tudok semmit, de valamennyi biztos van. Nem kérdeztem meg egyiküktől sem, pedig már kezdett érdekelni, hogy mi lehet a konfliktus közöttük. Két teljesen különböző személy. Dean az iskola kedvence, legjobb lacrosse-os, gazdag családban nőtt fel, és érdeklik a klisés dolgok. Jason ezzel ellentétben alig jár be órákra, kerüli a figyelem középpontját, mégis mindig benne van, ahogy a verekedésben is. Titokzatos, és pont ez adja a vonzerejét. Ahogy az elmúlt időben jobban megismertem, kezdek egyre biztosabb lenni abban, hogy a családjával semmi sincs rendben, attól függetlenül, hogy nem beszél róla.

- Futok, ahogy látod - mondtam. Kicsit nyersen sikerült kifejeznem magam, de Jason nem vette zokon, szerencsére. A jó tulajdonságai közé sorolhatnám azt, hogy nagyon megértő, és kerüli a drámát.

- Ja, látom. Ne vigyelek haza? Eléggé kifáradtál.

- Most amúgy azt mondanám, hogy nem, mert bírom. De csak azért mondom, hogy igen, mert este van és fogalmam sincs mennyi az idő.

- Jól van – mosolygott Jason – Na, gyere, ülj be! – biccentett az ajtó felé.

Nem tudtam mit kezdeni a kíváncsiságommal, és nem akartam a pletykákra alapozni.

- Szóval, honnan is tudod, hogy Dean nálunk lakik? – kérdeztem rá, miután beültem az autóba.

- Akkor igaz? Pedig bíztam benne, hogy nem.

- Miért?

- Mert te voltál eddig az egyetlen olyan lány, akinek nem jött be.

- És, szerinted most mi fog változni, ha nálunk lakik? – kérdeztem. Meglepő

volt, hogy Jason McKibben foglalkozik azzal, hogy ki olvad el Deantól. Általában nem érdekelte a külső vélemény, ahogy az sem, róla mit gondolnak.

- Remélem semmi – nézett rám, olyan mosollyal, amilyennel Dean is szokott. Azzal a csábító mosolyával. Most már értem miért vannak oda érte a lányok. Én is odalennék érte, ha nem tetszene a legjobb barátnőmnek. Ezért inkább csak egy barátként kezelem.

- Arra nem válaszoltál, hogy honnan tudod? – törtem meg a csendet, és kerültem el, hogy véletlenül valami olyat mondjon, ami a flörtöléshez hasonlíthat.

- Tudod, vannak kapcsolataim – válaszolt.

- Na, de most komolyan. Kate mondta el?

- Honnan tudod? – oh, szóval Kate az áruló. De legalább beszéltek egymással. Annak már örültem, hiszen akkor haladást ért el. Ahhoz képest, hogy más fiúkra mennyire egyszerűen nyomult, Jason volt a gyenge pontja. Vele beszélni is alig tudott.

- Vannak kapcsolataim. – ismételt meg azt, amit az előbb ő is próbált, hogy ne kelljen válaszolnia.

Nem akartam elmondani neki, hogy Kate az egyetlen olyan ember, akiben megbízom. Nehogy őt faggassa a titkaimról.

- Hát, itt vagyunk – szólalt meg Jason, amikor megérkeztünk a házhoz.

Nem nagyon akartam hazamenni. Nem álltam még készen. Csak ültem az autóban, és gondolkodtam, hogy mit fogok mondani, ha találkozok anyáékkal. Még csak kilenc óra van, szóval még tuti nem alszanak. Nem nyugodtam még le annyira, hogy veszekedés nélkül beszélgessek velük. Nem kéne mélyebb konfliktusba kerülni velük, mint ami szükségés, mielőtt újból elutaznak.

Valamennyire megértem őket, mert csak védeni akartak. Viszont biztos lett volna jobb módja is, mint elválasztani a számomra legfontosabb személytől.

- Ha nem szeretnél bemenni, akkor elmehetünk valahova - mondta Jason, miután látta, hogy nagyon nincs kedvem bemenni. – Kocsikázzunk?

- Hát... esetleg visszajöhetnénk kicsit később, amikor már mindenki alszik. – néztem rá hálásan.

- Oké. Elviszlek valahova. Ott, ha szeretnéd, elmondhatod, hogy mi zavar.

Eszembe jutott, amit Dean mondott ma, hogy Jason a lányokat a lakására viszi. Ennek ellenére bíztam benne. Láttam rajta, tudni akarja, hogy miért nem megyek be szívesen a saját otthonomba. Nem kíváncsi volt, inkább csak

segíteni szeretett volna.

Elvitt a partra. Egy olyan részére, ami annyira nem volt feltűnő helyen. Még sosem láttam. Pedig nagyon szép volt. Volt egy nagy szikla a víz mellett közvetlenül. Ahogy fújt a szél, a hullámok kicsaptak rá, de épp csak az alját verdesték. A hold megvilágította a vizet. Csodálatos volt. Mondhatni romantikus.

- Ide szoktál hozni minden lányt? – kérdeztem érdeklődve.

- Nem fogod elhinni, de ide még egy lányt se hoztam. Te vagy az első – mondta, miközben felült a sziklára, és nyújtotta a kezét, hogy felsegítsen.

- Micsoda megtiszteltetés – hagytam a levegőben a kezét, és biztosítva önállóságomról felültem mellé. – Valamiben első lehetek.

- Nem csak ebben lehetnél első, Lia. – ahogy rám nézett láttam valamit a szemében. Talán vágyat. És szomorúságot. – Dean miatt nem akarsz hazamenni? – fordította el a fejét a vízre. – Bocsi. Nem tartozik rám. Ha nem szeretnéd, ne mondd el. Csak nem akarom, hogy te kerülj ki belőle rosszul.

- Nem. Dean-nek ehhez semmi köze.

- Örülök, hogy nem csalt a hálójába. Akkor a szüleid? – kérdezte Jason kizárásos alapon.

Lassan bólintottam. Valakinek ki kellett beszélnem a történeteket. Nem volt jó magamban tartani, és Jason most éppen itt volt.

- Kicsit összevesztünk. A múltból.

- Nem nagyon akarsz róla beszélni, mi?

- Még én sem dolgoztam fel teljesen. Velük se tudok róla beszélni. Egy régebbi dolog, amit most tudtam meg – A teljes igazságról hallgattam. Nem azért mert nem bíztam benne. Hanem ahogy belekezdtem, rájöttem, hogy mégse tudok beszélni erről. Még. Meg azért se, mert untam. Túl sok dolog történt ma, és kellett valami más, ami nem rólam vagy a problémáimról szól. – És... te hogyhogy kocsikázol a városban és nem otthon vagy? – tereltem el a szót.

- Hát nálunk sem olyan fényes otthon minden. – vett egy nagy levegőt és folytatta. – Apám elhagyott minket két éve egy másik nő miatt. Anyám, pedig nem viseli valami jól. Iszik minden nap. És nincs kedvem otthon nézni, hogy az ajtót sem képes kinyitni – tárulkozott ki. Tudtam, hogy valami nincs rendben, de nem tudtam, hogy ilyen vészes a helyzet.

Biztatásul megfogtam a kezét, jelezve, hogy nekem nyugodtan elmondhatja. Összekulcsolta a kezünket és folytatta.

- Mivel egy bárban dolgozik nem nehéz neki piához jutni. Apám meg minden hónapban küld pénzt, szóval azt el is az itálra tudja költeni.

- Ha szeretnél egy kicsit eljönni otthonról, akkor nyugodtan jöhetsz hozzánk.
– ajánlottam fel neki gondolkodás nélkül, kissé elhamarkodottan.

- Meg Dean-hez? Aranyos vagy, de nem hiszem, hogy jobb lenne mellette, mint otthon.

- Jogos. De nem kell mindent tudnia Dean-nek. Attól még, mert ott lakik, nem kell látnod. Tudod, jó nagy a ház. És hozzáteszem, hogy nem az ő háza.

- Akkor majd az ablakodon osonok be – mosolygott rám a gödröcskéivel együtt.

Elképzeltem, ahogy bejön a szobámba, és úgy, mint a filmekben követ dob az ablakomba. Aztán bent van a szobámban és senki nem tud róla. Kicsit éreztem, hogy elpirultam. Gyorsan fél kézzel átkaroltam, és a vállára hajtottam a fejem, hogy ne vegye észre.

- Nyitva áll előtted az ablakom, bármikor.

4. fejezet

Másnap reggel, amikor felkeltem, sietnem kellett, nehogy megint elkésem a suliból. Lementem reggelizni, de Dean már épp az én müzlimet ette.

- Miért nézel rám ilyen gyilkos tekintettel? – kérdezte Dean, miután észrevette, hogy őt bámulom.

- Az én müzlimet eszed. – válaszoltam neki. Kicsit erőteljesebben, mint egy müzliért kéne, de a tegnapi frusztráltságomra fogtam. – Van még ott egy csomó, de te pont ezt eszed.

- Hát, ez a kedvencem. Szóval igen. De ahogy látom neked is. – ette tovább nyugodtan. – De amúgy siess, mert nem akarok miattad elkésni.

- Dean Lockwood nem akar késni? Csak nem próbál megjavulni?

- Haha, nagyon vicces, de nem. Csak miattad nem akarok késni. Amúgy meg késnék.

Megforgattam a szememet és elmentem egy másik müzliért, ha már Dean megette az enyémet. Mert nem csak evett belőle, hanem meg is ette az egészet. *Hogy fogok én így vele élni, ha megeszi a kedvenc müzlimet?!* Persze emellett még több, nyomósabb ok volt, ami megnehezítette az együttélést.

- Ne forgasd a szemedet - jött utánam Dean. Éreztem, hogy ott van közvetlen

mögöttem.

Másik müzliért nyúltam, de túl magasan volt. *Ez nem az eggyel lejjebb lévő polcon szokott lenni?*

Dean nyúlt fel érte, és közben összeért a hátam az ő mellkasával. Libabőrös lettem a közelségétől. Levette, én meg megfordultam, mert eléggé kényelmetlenül éreztem magam így előtte. Rossz ötlet volt. Csak pár centi választotta el az orrunkat egymástól. Azt hittem, hogy megcsókol majd. Annyira közel volt. Kék szemeiben kutattam, hogy most mit is akar, de ő az ajkamat bámulta. Lassan felvezette a tekintetét a szemembe, majd vissza. Egyikünk se mondott semmit. A szívem valamiért túl gyors tempóban vert. Dean elkezdett egyre közelebb hajolni hozzám. Hagytam. Sőt vártam, hogy közeledjen. Elgondolkodtam rajta, hogy mi lenne, ha most megtenné. Ennél tovább nem jutottam, mert hirtelen megszólalt a csengő. Elkaptam a fejemet és a hang irányába fordítottam. Éreztem, hogy Dean melegsége távolodik, mire visszafordultam, ő már a lépcsőnél volt. Felment, és nem mondott semmit. Sőt inkább felrohant. Mély levegőt vettem, hogy a légzésem lelassuljon. Átkoztam magam, hogy ilyen hatással volt rám Dean, és közben megindultam az ajtó felé.

Jason állt velem szemben.

- Szia – köszönt. – Ne vigyelek el a suliba? Pont erre volt dolgom és arra gondoltam, ha már itt vagyok, akkor elvihetnélek.

- Ilyen korán volt erre dolgod? – néztem rá, olyan nézéssel, hogy tudom, hogy kamuzol, de azért örülök neked. – Mindjárt jövök, csak felmegyek a táskámért. Addig gyere be, vagy... nem tudom – adtam lehetőséget Dean elkerülésére.

- Itt megvárlak.

Felfutottam, és mire leértem Dean is lent volt már. Néztek egymásra. Egyikük se mondott semmit. A szemük szinte szikrát szórt. Némán vitakoztak egymással. Valami konfliktus volt érezhető köztük, de mégse hangoztatták. Dean szemében mintha elfojtott dühöt és szomorúságot láttam volna, amit egy félmosollyal próbált palástolni. Jason arca viszont érzelemmentes volt.

Észre sem vették, hogy a szemtanúja vagyok a néma veszekedésüknek.

- Jason elvisz a suliba. – mondtam Dean-nek, megtörve a csendet.

- Te most tényleg McKibbennel akarsz menni? Csak nehogy ne a suliba kössetek ki – beszélt úgy Dean Jasonról mintha itt sem lenne.

Jason már éppen nyitotta a száját, hogy reagáljon valamit, de a kezénél fogva kirángattam. Nem tűnt jó ötletnek, ha hagyom kibontakozni a helyzetet. Lehet nem lett volna semmi komoly pár beszéláson kívül, de nem kockáztattam.

Elmentünk egy pékségbe útközben, mert nem volt lehetőségem otthon enni apróbb okok miatt. Ezekről az okokról neki nem kellett tudnia. Amikor beértünk az iskolai parkolóba, Dean kocsija már ott parkolt, ő pedig a sulis bejáratánál beszélgetett Jake-vel. Nem tudtuk őket kikerülni, mert az iskola épületének hátsó bejárata valamilyen oknál fogva mindig zárva van.

Befelé Jason nem hagyhatta szó nélkül az otthon történeteket, és beszólt Deannek. Nem hallottam mit, de Dean erre kiakadt és az erejét fitogtatva behúzott Jasonnak. A többiek körülötte nem próbálták meg őket szétválasztani, hanem hagyták. Deant támogatták a kiabálásukkal. Jason sem hagyta magát, és akkorát ütött Dean hasára, amitől én már rég összerogytam volna. Dean mintha meg se érezte volna. Újabb ütésre indította a kezét, amit Jason sikeresen kivédett. Közben valaki felüvöltött, hogy bunyó, és egyre többen gyűltek körénk. Meg se vártam mi lesz ebből. Az embereket arrébb lökve siettem el. Érdekelt, hogy mi lesz velük, de esélytelen volt szétválasztanom őket. Ezért inkább elfutottam.

Beértem a terembe. Kate nem volt sehol. Aggódtam, hogy mi lehet vele, mert mindig írni szokott előre, ha nem jön. Leültem a helyemre és az üzeneteimet kutattam, hátha csak nem vettem észre. Nagyot sóhajtvá néztem rá az ajtóra, hátha megjelenik, de csak Deant láttam meg a folyosón. Az arca piros volt, és csupa vér. Gondolkodás nélkül utána futottam. Tudtam, hogy ideges és csak el fog lökni magától, de nem tudtam nézni, hogy így sétálgat.

- Gyere – mondtam neki, amikor utolértem. Nem ellenkezett, nem küldött el. Megfogtam a kezét, és behúztam a lány WC-be. Mivel már csak pillanatok voltak addig, hogy becsengessenek, ezért nem volt senki.

- Csak nem le akarsz smárolni, itt, titokban? – kérdezte Dean, amikor beértünk a mosdóba. – Csak mert gyorsan terjednek ám a hírek, szóval a következő szünetben már mindenki erről fog beszélni.

Hiába hozta a szokásos formáját, nem voltam most ideges rá. Inkább elpirultam, mert eszembe jutottak a reggel történetek.

- Ne álmodozz – mondtam, miközben WC papírért mentem.

Bevizeztem a papírt és elkezdtem felitatni vele Dean arcáról a vért.

- Jason rosszabbul néz ám ki – dicsekedett.

- Ja, gondolom – mosolyodtam el.

- De tényleg. Lehet őt kéne ápolnod.

- Hát, ha szeretnéd, akkor most megyek, megkeresem. – indultam kifelé, de igazából eszem ágában sem volt őt ott hagyni.

- Ne. Maradj itt! – karolta át a derekam.

Már nagyjából teljesen letöröltem az arcáról a vért, és ő még mindig a karjaiban tartott. Kicsit meghittebb volt, ahogy a derekamat fogta, mint kellett volna. Éreztem, ahogy megfeszülnek a kezei. Próbáltam nem arra, hanem a vér felitatására figyelni, de lassabban ment, mint hittem. Mindig megakadtam egy pillanatra, ha megmozdította picit az ujjait. A szájáról töröltem a vért, amikor már nem bírtam a csendet. Valamivel muszáj volt elterelni a kezéről a gondolataimat.

- Mit mondott neked Jason, ami miatt behúztál neki? - Éreztem, hogy hirtelen megrezzen. Biztos kicsit erősebben töröltem le a vért. – Bocsi. – Nagyon fájhat neki. Látszik, ahogy eddig is mosolygott, de biztos nem fogja bevallani. Ahhoz túl nagy az egója.

Elvettem onnan a papírt, és végig simítottam a seb felületén. Arra nem gondoltam, hogy ez olyan, mintha az ajkán simítanék végig. Amikor rájöttem, akkor elvettem a kezem, de már túl késő volt. Dean észrevette a zavaromat.

Rám nézett, a szokásos csábító mosolyával, és megszólalt:

- Ne aggódj, nem csak te szoktál így reagálni, ha megfoghatod a számat.

- Máskor hagylak majd vérző arccal sétálgatni. – indultam megint kifelé, de Dean megint visszarántott, de most sokkal közelebb kerültem hozzá, mint az előbb. Nagyot nyeltem. A reggel történetek hatása alatt voltam még mindig.

- Remélem, ha lesz máskor, akkor megint Jasont verhetem meg.

- Hogy te mekkora egy köcsög vagy – löktem el magam tőle, de erősen tartott, ezért mozdulni se bírtam. – De azt meg nem vagy képes elmondani, hogy miért húzol be neki.

- Elmondtam volna, de valami mással lefoglaltad a figyelmem – utalt rá, hogy megnéztem kicsit közletről a sebet az ajkán.

- Akkor mondd el most!

- Neked nem matek dogát kéne írnod?

- Honnan tudsz róla?

- Mért kérdéssel válaszolsz a kérdésekre?

- Miért te nem ugyanígy reagáltál? Még mindig nem tudom miért verekedtél.

- És addig jó, ameddig nem tudod.

5. fejezet

Bementem matekra, és nem késtem el, igaz azért, mert a tanár még nem volt ott. De Kate se. Azóta se írt. Kezdttem aggódni.

Éppen az ebédlőből mentem ki órák után, amikor Kate jött be a bejárati ajtón.

- Hát, te meg hol voltál? - kérdeztem tőle. – Aggódtam. – Nem is értettem, mi van velem, hiszen ez csak egy szimpla hiányzás volt, és nem tartozik nekem különösebb magyarázattal.

- Csak találkoztam egy baráttal. – válaszolta Kate.

- Egy olyan baráttal, akit nem ismerek? – az összes barátját ismertem Kate-nek, mivel azok az én barátaim is voltak.

- Csak most ismerkedtünk meg a múlt héten abban a focis buliban. Tudod, amit azért tartottak, mert nyertek. Na, de bocsi most mennem kell, mert beszélnem kell Mr. Hale-lel valamiről. – sietett el.

Furcsa volt. Mindenről részletesen szokott mesélni. Most mégis arról se tudtam, hogy buliban volt, ahogy arról sem, hogy megismert valakit.

- Remélem, tudod, hogy azt a bulit nem tartották meg – jött mellém Dean. – Mivel veszítettek.

És már el is ment. Én meg csak ott álltam tovább a folyosón a gondolataimba merülve. Félig aggódva, félig értetlenül. Bementem az órára, de ott sem volt ott Kate, pedig ez is közös óránk volt. Mia ült le mellém, és próbált velem beszélgetni, de rövid válaszokon kívül mást nem kapott. Ezért hamar rájött, hogy most nincs kedvem vele kommunikálni. Inkább elfordult, és valaki mással beszélgetett. Sajnáltam, hiszen nem az ő hibája volt, de látszólag nem zavarta.

.....

Gyalog mentem haza. Nem mondta reggel Dean hogy megint cipel, de mondjuk nem is ő hozott. Az edzését sem akartam megvárni, nehogy megint találkozzam Wade-del. Otthon magam voltam. Csináltam magamnak szendvicset és felmentem a szobámba sorozatot nézni. Éppen csak végeztem a szendviccsel, amikor Dean jött be a szobámba.

- Na, gyere Lia, eddzünk egyet! – hívott le a konditerembe.

- Neked nem most volt edzésed? – kérdeztem. *Hogy van neki ennyi ereje, hogy edzése után még képes engem is edzeni?*

- De. És most vagyok a legjobb formámba, szóval gyere!